

POLGÁR ISTVÁN versei:

Fonnyadnak a sóvár sóhajok

*Felhők ügetnek fölöttem
kéményfüstön lovagolva.
Járok csatagos ködökben,
hágok gyiktestű nyirokba,*

*mint akinek már barátja sincs,
homlokomba lóg egy árva tincs,
tar domboldal őszi bodzabokra.*

*Ügetnék felhőként örömet
én is, ki, az áramló világba,
de körülfog, álljt int, nem ereszt
a tilalmak konok aknazárja:*

*tapodtat se, ki itt született,
ne mételyezze a tömeget
a horizont tágasabbra tárva.*

2

*Visszaintek a határontúl,
torzonborzan, csapzott idegekkel.
Alkonyodik, hónom alá bújnak
a körutak, a kocsmák, a tenger;*

*gőzölgő tál, ringyó-csók, virág
bűvöli a gépi muzsikót,
mely halált és gondot rángva elnyel.*

*Felhők mennek, füstön; köd, nyirok . . .
Ocsús gabonánkat átszitálták,
fonnyadnak a sóvár sóhajok,
olvasztják a betűk dérszakállát.*

*Belerázkódik s a horizonttól,
mely kitágult, a szív így dorombol:
most lett nekem ez a föld itt drágább.*

Mi végre ?

*Reménytelen e hőésés, az akarásom
betemeti; fehér halom.
Végtelen örök kavarnak
konkrétzene kíséretében
elernyedtt szemeim előtt.*

Mi végre jöttem a világra?

*Reménytelen e hőésés, az akarásom
betemeti.
Ember, elő a hóékékkal.
Ember, ásd ki a hó alól magad.*

Óda

*Szeress szeress
nem élem túl ha
elhagy a test
mely a gyönyör kimerithetetlen kútja*

*Szeress szeress
nem élem túl ha
elhagy a vers
amit te hívsz életre újra és újra*

*Szeress szeress
nem élem túl ha
semmibe vesz
az álmom mely a teljességet súgja*

